

[Morten Lange.]

havde været en nem og sikker måde at behandle sagen på.

Men nu er forslaget fremsat, og det ville da være naturligt, om jeg ikke ganske kort skitserede socialistisk folkepartis opfattelse af dette forslags idé. Det går i hovedsagen ud på en privatisering af en del af radiospredningen, og det mener vi er forkert. Det bygger på, at der skal indføres reklamer til at betale for udsendelserne delvis til erstatning for licensbetalingen. Vi synes, det er overordentlig u hensigtsmæssigt at have reklamer i tv og radio. Erfaringen fra udlandet er så sandelig ikke opmuntrende, og vi kan ikke se, det tjener noget fornuftigt økonomisk formål heller.

Naturligvis, hvis man gerne vil have resterne af den borgerlige provinspresse nedlagt. Jeg er ikke helt sikker på, at det er forslagsstillerens hensigt, men hvis det var det, så var det et forholdsvis effektivt middel, der var bragt i anvendelse, og det kunne måske kalde på en ganske svag sympati fra socialistisk folkepartis side, men jeg skal i sandhedens interesse sige, at den ville være endog meget svag, for det forekommer os, at provinsaviser, uanset deres farve, har en kulturel mission i øjeblikket.

Vi er modstandere af reklamefinansieret radio og tv og af en privat ledet radio og tv. Vi finder, at det er et offentligt anliggende, og vi mener, at den har samme plads og placering i det danske almindelige liv, som skolen og mange andre af de store offentlige initiativer har.

Vi mener, at man naturligvis kan rejse spørgsmålet om finansieringen af radio og tv, og vi har i radiokommissionen fastholdt, at det rimelige var at opfatte disse medier og betalingen for dem på samme måde som andre af de offentlige kulturydelser, som rammer bogstaveligt talt alle. Der er jo ikke nogen, der rigtig har tænkt på at genindføre skolepengene. Hvis der var nogen, der kom med den plan, ville de nok få at vide, at de var temmelig oldnordiske. Jeg vil slet ikke snakke om reklamefinansieret skolevæsen — det er der dog heller ikke nogen der har bragt i forslag endnu. Det er jo ikke noget nyt og mærkeligt, at den slags store områder, som efterhånden træffer næsten alle, finansieres med statsmidler, og det forekommer mig, at det er den eneste rimelige ud-

vikling. Det vil ikke nedsætte radioens og fjernsynets selvstyringsgrad, eller hvad man skal kalde den. I forvejen sidder finansudvalget fast på bevillingsrammen, og kulturministeriet og budgetministeriet har deres meget præcise muligheder for at regulere økonomien på andre poster. Men en statsfinansiering ville fjerne den kopskat, som en licensafgift i virkeligheden er, hvorefter den fattige arbejdsmand betaler det samme som den velnærede professor, og det forekommer mig altså at være en fejltagelse i vor tid. Det var måske rimeligt, dengang der var et begrænset antal lyttere og et begrænset antal seere, og der kan være noget fornuftigt i at have en særafgift på den slags luksus som farve-tv, men det andet rammer jo efterhånden hele befolkningen. Jeg havde nær sagt, at der var et stykke tid, hvor det var fint for de lidt mere velstående og meget intellektuelle at sige, at sådan noget som fjernsyn, det var skam ikke nær fint nok til dem, men selv den epoke er vist ved at være forbi.

Jeg tror, en statsfinansiering vil vise sig at være en fornuftig løsning, og hvis vi vælger den vej, så er der formodentlig ingen, der vil drømme om at sige, at nu skal vi have reklamer i mediet. Jeg synes, det ville være et tilbageskridt i ganske væsentlig grad, hvis vi skulle havne i hr. Stæhr Johannsens løsning.

Vi vil naturligvis følge både sæd og skik og deltage i udvalgsarbejdet vedrørende dette lovforslag, men jeg vil håbe, at vi kan begrænse det til spørgsmålet om kommercialiseringen og undersøge den. Så slipper vi for at gøre det en anden gang — det skal jo gøres — og det er formodentlig det, som er det eneste af virkelig almen interesse at diskutere i forbindelse med det fremsatte forslag. Jeg synes, at vi skal spare, om jeg så må sige, de store kræfter, indtil vi får en mere samlet behandling af spørgsmålet på baggrund af den redegørelse, som kulturministeren stillede i udsigt, og som vel også må resultere i nogle passende lovforslag af forskellig art.

Ordføreren for forslagsstillerne (Stæhr Johansen): Jeg er jo ikke i stand til at bringe blomster til de ordførere, der har talt, og slet ikke til ministeren. Jeg kunne næsten tro, at jeg befandt mig i samme situ-